

عنوان مقاله:

ابعاد روابط کاربردی معماری زمینه گرا با بستر طراحی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه اقتصاد شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

میلااد شمس دهکردی - مدرس آموزششده فنی حرفه ای سما ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد شهرکرد، شهرکرد، ایران

سما صادقی - مدرس آموزششده فنی حرفه ای سما ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد شهرکرد، شهرکرد، ایران

اعظم اسماعیلی - عضو هیأت علمی آموزششده فنی حرفه ای سما ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد شهرکرد، شهرکرد، ایران

خلاصه مقاله:

زمینه گرایی دیدگاهی است که به ویژگی های یک مکان توجه دارد. از این رو در عین حال که به گونه ای ضمنی به تمایز مکان نیاز دارد و ایجاد ارزش های جدید را نفی نمی کند، به صراحت، تداوم ارزش های کالبدی مکان با زمینه موجود را خواستار است. زمینه گرایی سازگاری با زمینه کالبدی، تاریخی، اجتماعی، فرهنگی است که بر طبق ایده ها و اشکال گذشته در شکل دادن به کالبد شهرهای معاصر حضور دارند. معماری زمینه گرا بر زمینه مداری و پیوند محیط با فضا تاکید دارد و با درک پیام بستر خود شکل می گیرد و در واقع پیامی را به عینیت می رساند و طراحی میکند که بستر معماری به او داده است؛ در نتیجه ساختمان جزئی کوچک از طبیعت پیرامونی خواهد بود. در این نوع معماری هر بنایی بر اساس زمینه های فرهنگی، اجتماعی، تاریخی و کالبدی، اقلیمی و شرایط خاص آن محل و ساختمان، طراحی و اجرا می شود و ساختمان عضو همخوان یا محیط شناسی و عنصری هماهنگ در بستر خود در نهایت در بستر محیط زیست خواهد بود. در نمونه های معماری معاصر کشور ما، چالش ارتباط با زمینه بسیار زیاد است، در حالی که معماری گذشتگان ما در هماهنگی کاملی با بستر خود بوده اند، ضمن اینکه، بیانگر هویت درخشان گذشته هستند. هدف این پژوهش تعریف معماری زمینه گرا و ارتباط عوامل وابسته به آن در طراحی زمینه گراست و با روش پژوهش تحلیلی کیفی بهنگارش درآمده است.

کلمات کلیدی:

معماری، زمینه، زمینه گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/457097>

